

หน้ากาก

บทที่ 6

ภูติท ต้องแปลกใจที่ตัดทยามาหาถึงที่ทำงานในวันรุ่งขึ้น ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยนัก สีหน้าซุบซิบบอกความไม่สบายใจอย่างเห็นได้ชัด

“ว่างไหมจะ ภู ”

ต่อให้กำลังยุ่งอย่างไรเขาก็ทำตัวให้ว่างได้เสมอ หากหยุดโลกทั้งโลกได้เขาก็จะทำถ้าเธอร้องขอ “ว่างซี ”

“ขอยืมโทรศัพท์มือถือถ้อยได้ไหม ”

ชายหนุ่มถามอย่างงุนงง “จะเอาไปทำอะไร ของตัดก็มีนี่ ”

“จะโทรหาใครบางคน เขาให้เบอร์มือถือมา ถ้าตัดโทรไปเขาอาจจะบันทึกไว้แล้วโทรกลับมา ถ้าเขารู้เบอร์โทรกลับ ตัดกลัวเขาจะสืบรู้ว่าตัดเป็นใครอยู่ที่ไหน ”

“อะไร ตัดจะโทรถึงใคร ทำไมต้องลึกลับซับซ้อนขนาดนั้น ”

“ผู้ชายที่พบในงานเมื่อคืนนี่นะภู เขาเกลียดคุณพ่อเพราะแม่ของเขาตายจากไฟไหม้ ” เธอเล่าด้วยสีหน้าทุกข์ร้อน “ถ้าตัดไม่โทร ตัดกลัวว่าเขาจะกลับไปถามเอาจากโรงแรมหรือใครก็ตามที่เขารู้จักในงานเมื่อวาน ตัดไม่อยากให้เขารู้ว่าตัดเป็นใคร ”

ชายหนุ่มถามอย่างกังวลว่า

“ทำทางเป็นคนอันตรายหรือเปล่า ”

“ไม่เลย ” เธอสั่นหน้าทันที “ทำทางดีมาก ดีมากจริงๆ ”

น้ำเสียงชื่นชมทำให้ประกายตาของชายหนุ่มหม่นมัวลง พอจะเดาออกว่าตัดทยามาหาถึงใคร ในเมื่อเขาก็เฝ้ามองเธออยู่เกือบจะตลอดเวลา ชายหนุ่มไหลกว้างร่างสูงผิวก่อนข้างขาที่มีรอยยิ้มข้างเล่นคนนั้น ทำให้หญิงสาวยอมให้จับตัวซ้อมจิ้งหะเต็นร่าอยู่นอกเวที ยื่นหน้าเข้าหากันเมื่อคุยแข่งกับเสียงอึกทึกที่ดังผ่านเครื่องขยายเสียง แล้วอีกครู่หนึ่งก็พากันเดินหนีเสียงอึกทึกออกไปคุยกันในสวน แม้ไม่ใช่ที่ปลอดภัย แต่ก็ไม่ใช่อะไรที่ตัดทยามาผู้ระมัดระวังตัวจะทำกับชายแปลกหน้าแบบนั้น

“แล้วทำไมจะต้องโทรไปด้วย จบงานแล้วก็ให้มันผ่านไปไม่ดีหรือตัด จะได้ไม่มีปัญหา ”

“ถ้าตัดไม่โทร เขาจะต้องเป็นฝ่ายสืบหาเพื่อที่จะพยายามโทรมาแน่ๆ เขาบอกอย่างนั้น และตัดก็เชื่อ ”

“ขู่อื่นหรือเปล่า ”

“เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้น ” เธอร้อนรนปฏิเสธ อธิบายว่า “เขาไม่ได้มีอันตรายอะไร แค่โกรธคุณพ่อเพราะแม่เขาตายตอนไฟไหม้เมื่อคืนนี้เขาเห็นคุณพ่อบนฟลอร์ เพราะอย่างนั้นเขาถึงได้ไม่ยอมขึ้นไปเต็นร่าทั้งๆ ที่เป็นบัตรของเขาที่จะได้เดินร่ากับตัด ”

ขณะที่เงิบวูบๆ ชายหนุ่มได้แต่สั่นหน้าอย่างไม่เห็นด้วย

หญิงสาวพูดว่า “เมื่อคืนนี้ตัดนอนคิดอยู่ทั้งคืน ไม่อยากให้ความรู้สึกของเขาต่อครอบครัวเราแย่งไปกว่านี้ บางทีหากว่าได้พูดคุยกันดีๆ ถึงมารู้ทีหลังว่าตัดเป็นใครเขาก็อาจจะรู้สึกดีขึ้นก็ได้ ”

“แล้วตัดจะพูดกับเขายังไง ”

“ตัดก็ยังไม่รู้ ” สีหน้าของเธอเข้มขึ้นขึ้นอย่างมีความหวัง “แต่มันน่าจะดีกว่าไม่ทำอะไรเลย ตัดไม่อยากใช้โทรศัพท์สาธารณะมันน่าสมเพชเกินไป คล้ายกับที่เราจใจปกปิด ”

“เราก็จใจจะปิดบังจริงๆ ไม่ใช่หรือ ”

“น่าะภูนะ ตอนนี้ตัดทำอะไรไม่ถูก อย่าให้ตัดต้องไปเข้าแถวใช้โทรศัพท์สาธารณะเลยนะ ขอร้องละ ”

ชายหนุ่มจำต้องหยิบโทรศัพท์พกพา มาวางให้ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม แม้ไม่เห็นด้วยแต่ก็ไม่อาจทัดทาน เขาไม่เคยปฏิเสธหญิงสาวมาก่อน ไม่ใช่เพราะเธอเป็นทั้งลูกสาวและคนรักของนายสองคน แต่เพราะตัดทยามาเป็นคนพิเศษ ที่เขาไม่เคยพูดคำว่า “ไม่ได้” มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

“ถ้าเขาโทรกลับมา ภูต้องบอกว่าไม่รู้จักตัดนะ ”

“จะขอยืมนานเท่าไร ”

เธอหยิบโทรศัพท์ของตนขึ้นมาวางให้

“พรุ่งนี้ตัดจะเอามาคืน ”

“เอาไปเถอะ ” เขาเลื่อนโทรศัพท์เครื่องเล็กของเธอกลับมา

“ไม่เป็นไร ภูจะได้มีใช้ ”

“ประเดี๋ยวคุณจาริตโทรหาตัด ผมก็โดนด่าเท่านั้น ”

“เขาไม่ตำหนอก อาจจะไม่ใช่โทรด้วย ” เสียงพูดขึ้นจมุก น้ำตารื้นขึ้นมาทันที ภูติท มองอย่างแปลกใจ

“มีอะไรกันหรือ ”

เธอนิ่งอย่างระงับใจ แต่ดวงตากลั้มแดงซ้ำแล้วน้ำตาก็วิ่งตามกันลงมา ชายหนุ่มได้แต่ยืนมองเธอเซ็ดน้ำตาอย่างงุนงง

“เมื่อเช้านี้ตัดโทรไป มีเสียงผู้หญิงรับสายที่ห้องพักของเขา....” เสียงเธอขาดหายไปเฉยๆ

“แล้วยังไง ทัดอาจจะโทรผิดห้อง หรือไม่อย่างนั้นก็อาจจะบังเอิญเป็นคนทำความสะอาดที่เป็นคนไทยทำงานอยู่ที่โรงแรมนั้นก็ได้อ้อได้ยินเสียงสาวไทยก็เลยพูดไทยตอบ...”

“ไม่จริงหรอก” เธอสั่นหน้า “ตัดจำเสียงผู้หญิงคนนั้นได้ ทัดรู้จักเขา วันที่คุณจาริตเดินทางตัดก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งที่สนามบิน”

“แน่ใจหรือว่าไม่ได้คิดมากไปเอง”

“แน่ใจ” เสียงตอบอ้อ เธอเซ็ดน้ำตาอีกครั้ง

เรื่องของจาริตกับผู้หญิงอื่น ไม่ใช่เรื่องแปลกของภูติทและทัดทยา แต่เขาก็เข้าใจดีว่าทัดทยาคงจะทำใจให้ไม่มีความรู้สึกเจ็บปวดไม่ได้

“แล้วที่จะโทรหาใครคนนี้เป็นเพราะจะประชดหรือเปล่า”

“เปล่า” หญิงสาวสั่นหน้า “จะประชดทำไม”

เธอไม่มีนิสัยช่างประชดประชัน แต่เธอก็ว่าเหว่เสมอ ภูติท มองร่างโปร่งบางที่มีสัดส่วนสวยงาม เดินตาช้าออกไปจากห้อง อยากจะจุดให้เธอกลับมาหนึ่งลงแล้วพูดกันให้รู้เรื่อง ให้เธอระบายอารมณ์กับเขาตามใจชอบดีกว่าจะไปหาทางออกกับการติดต่อกับผู้ชายแปลกหน้า แต่เขาก็ทำอะไรไม่ได้

ชายหนุ่มโทรศัพท์หาเธอในเวลาบ่าย ตัวเลขที่ปรากฏบนหน้าจอบอกให้ทัดทยารู้ว่าเสียงเรียกถูกโทรจากโทรศัพท์ของเธอ

“ฮัลโหล ภู” เสียงตอบรับสดใสจนชายหนุ่มแปลกใจ “โทรมาทวงโทรศัพท์หรือจ๊ะ”

“เปล่า ผมจะเอาแท่นชาร์จแบตเตอรี่มาให้”

“ภูมาเอาโทรศัพท์คืนไปเถอะ ทัดใช้เสร็จแล้ว” เสียงจากปลายสายแจ่มใสมยิ่งขึ้น

พอชายหนุ่มมาถึงที่อยู่ของเธอ ก็ได้เห็นใบหน้าที่สุดใส เธอส่งโทรศัพท์คืนให้ปลารับของตัวเองกลับคืนไป

“ขอบใจนะจ๊ะ ภูน่ารักจริงๆ แล้วอย่าลืมนะว่าถ้ามีใครที่ภูไม่รู้จักโทรมาถามหาทัด ภูต้องบอกว่าไม่รู้จัดทัดนะจ๊ะ”

ชายหนุ่มได้แต่ถอนใจ “ไม่ใช่แล้วหรือ”

“ไม่ต้องแล้ว”

ชายหนุ่มอดระแวงไม่ได้ ไม่อยากจะคิดว่าทัดทยาจะถึงกับนัดหมายกับชายแปลกหน้าหรือว่าใจอ่อนให้เบอร์โทรศัพท์ที่ชี้หาตัวเธอได้ออกไป “แค่คุยกันครั้งเดียวก็พอแล้วหรือ”

“เราจะคุยกันต่อทางอินเทอร์เน็ต” เธอพูดพลางหัวเราะ

คำตอบทำให้อีกฝ่ายหนึ่งนิ่งอั้น ภาพของชายหนุ่มร่างสูง ใบหน้าสะอาดตามมารังควานให้ปวดหนึบๆ “ประเดี๋ยถ้าคุณจาริตรู้เข้าก็เดือดร้อนหรือทัด รู้ตัวหรือเปล่าว่ากำลังทำอะไรอยู่”

“รู้” เธอตอบอย่างตื้อตึง “คุยกับเพื่อนใหม่ทางเน็ต แปลกอะไรหรือ ใครๆ เขาก็ทำกันทั้งนั้น”

สีหน้าของชายหนุ่มทำให้เธอต้องพยายามหาถ้อยคำมาอธิบาย “ตัดแค่ต้องการเวลาที่จะป้อนความรู้สึกดีๆ ให้เขาอะภู แม่ของเขาตายไปทั้งคน เราจะไม่โยติแยแส จะหันหลังให้เฉยๆ ได้ยังไง”

“ทัด...” ภูติทมองหญิงสาวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม กังวลใจและเจ็บปวด “ทัดอย่าเอาตัวเข้าไปแลกกับเรื่องนี้นะ เรื่องไฟไหม้ไม่เกี่ยวกับคุณ คุณไม่ต้องรับผิดชอบ ไม่ต้องชดใช้ให้ใครทั้งนั้น”

“ทัดแค่ทำสิ่งที่ทำได้และมันไม่ได้ลำบากอะไรเลยนี่ภู”

“คุณกำลังเล่นกับไฟ รู้ตัวหรือเปล่า”

หญิงสาวสั่นหน้า “ภูคิดมากไปเอง ทัดรู้ดีว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่”

ภูติท ได้แต่ปลอบใจตนเองว่ากังวลมากเกินไป บางทีทัดทยาอาจจะทำไปเพราะอารมณ์วูบวาบชั่วครู่ เธอไม่ใช่หญิงสาวที่ไร้พันธะ และเธอไม่เคยทำตัวเหลวไหลมาก่อน อีกหน่อยเธอคงจะเบื่อแล้ว เลิกরাไปเอง.....

สีหน้าสงบเสียงมของทัดทยาทำให้จาริตค่อยหายใจสะตวกขึ้น เขานึกมาตลอดทางว่าหากเธอเอ็ดตะโลอาละวาดเจ้าแ่งแสนงอนขึ้นมาแล้วเขาจะรับมืออย่างไร แน่นอนที่เขาจะต้องเอ็ดอึ้งใส่เธอเข้าไว้ก่อนให้เธอเจียบ แล้วค่อยหาโอกาสปลอบทีหลัง

ทุกคนมีสิทธิในการใช้ชีวิตของตัวเอง หนุ่มใหญ่บอกคู่หมั้นอย่างนั้นเสมอ เขาทำงานหนัก เคร่งเครียด เหน็ดเหนื่อย ความสุขสำราญเล็กๆ น้อยๆ สมควรจะเป็นรางวัลที่เขาเลือกได้

เขาเองก็เอ็ดดยุขไปแล้ว “ นึกยังงั้นขึ้นมาถึงรับโทรศัพท์ ”
 “ หยงเปลวไปคะ ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ” หญิงสาวสีหน้าละห้อย
 “ หยงรอโทรศัพท์จากที่บ้าน ไม่ได้นึกเลยว่าจะเป็นที่ตทยา ”

ตทยาปิดโทรศัพท์มือถือของเธอตั้งแต่ตอนนั้นแล้วยังไม่ยอม
 รับสายที่บ้าน จาริตรู้ว่าเธอโกรธ เอาเถอะโกรธก็โกรธไป กิติ
 เหมือนกันที่เธอรู้ เขาจะได้ไม่ต้องอธิบายที่หลัง

ไม่เห็นแปลกที่ผู้ชายสมบูรณ์ด้วยพละนามัยและร่ำรวยอย่างเขา
 จะมีผู้หญิงสองคน ถึงอย่างไรเขาก็มอบความเป็นที่หนึ่งให้เธอ
 กำลังจะแต่งงานด้วยแล้วยังซื้อบ้านหลังใหญ่หรูหราให้เป็นเรือนหอ
 ถ้ายังไม่พอใจจะไปไหนก็เชิญ...

หญิงสาวเปิดประตูให้แล้วถอยกลับไป ปลอบให้เขายกกระเป๋า
 เข้ามาโดยสะดวก จาริตวางสีหน้าเคร่งขรึม รอรับพายุที่จะโถม
 เข้าใส่ แต่ที่ตทยากลับมีสีหน้าท่าทางสงบเสถียรเรียบร้อย

เขาเดินตามเข้าไปดู เธอกำลังง่วนอยู่ในครัว

“ กำลังทำอะไร ”

“ หัดทำขนมคะ ”

“ ขนมอะไร ”

“ คุกกี้กล้วยตาก ”

หนุ่มใหญ่มองเธออ่านตำราแล้วค่อยๆ ตักดวงส่วนประกอบอย่าง
 ตั้งอกตั้งใจ เขาถอยออกไปจากครัว แปลกใจที่จู่ๆ ตทยาก็ลุกขึ้นมา
 ทำขนมต่างๆ ที่ไม่เคยจะสนใจทำครัวมาก่อน เธอไม่ใช่คนรักอาหาร
 กินอยู่ง่ายๆ ไม่เคยเรื่องมาก

เขาแต่งตัวใหม่เป็นเสื้อที่บางลงสำหรับอากาศในกรุงเทพฯ
 เมื่อกลับออกมาดู เธอยังไม่มีท่าทีจะเสร็จ “ ผมไปออฟฟิศนะ ”

เธอหันมายิ้มขรึม “ ค่ะ ”

“ เย็นนี้จะมารับไปทานข้าว ”

“ ค่ะ ”

“ เอ้อ... มีของฝากอยู่ในกระเป๋า...คุณลองหาดู...”

เธอพยักหน้า “ ประเดี๋ยวหัดเก็บกระเป๋าให้ค่ะ ”

ชายหนุ่มหยุดยืมมอง สงสัยว่าเธอไม่โกรธจริงๆ หรือว่าพายุ
 ใหญ่กำลังกรุ่นอยู่ภายใต้ท่าทีคล้ายไม่มีเรื่องติดค้างในใจ ช่างเถอะ
 เขาจะไม่ชอบเลยหากว่าเธอกราดเกรี้ยวหรือร่ำไห้แสดงอารมณ์เข้าใส่
 อย่างที่เคยทำมาก่อนเมื่อนานมาแล้ว โกรธหรือไม่โกรธเธอก็หนีเขา
 ไม่พ้น ใครๆ ก็ต้องการจะแต่งงานกับนายจาริต ตทยาคง
 ไม่อยากก่อปัญหาที่จะทำให้ตัวเองเสียตำแหน่งนั้นเป็นแน่

ร่างใหญ่ถอยกลับออกไป อีกครู่ก็มีเสียงประตูเปิดแล้วก็ปิด
 ตทยาเดินออกมาดู ห้องที่ว่างเปล่าทำให้สีหน้าของเธอหม่นมัวลง
 ก่อนหน้าตาจะซ้ำแดงขึ้นแล้วน้ำตาก็ทะลักไหลลงมาตามสองแก้ม เธอ
 ร้องให้ทั้งที่ไม่มีเสียง ปาดน้ำตาทิ้งแล้วนั่งเงยบงกชบนเก้าอี้นวมตัว
 หู

ถ้าจะอยู่กับจาริต เธอจะต้องอดทนแบบนี้ จาริตเป็นคนหนุ่มที่
 ร่ำรวย แต่เขาไม่อาจเติมเต็มส่วนที่พร่องในทางอารมณ์และจิตใจได้
 หากเธอระเบิดส่วนหนึ่ง เขาจะช่วยระเบิดอีกส่วนหนึ่ง ไม่มีทางที่จะ
 ทำให้อะไรดีขึ้น

หญิงสาวเก็บข้าวของจากกระเป๋าเดินทางเข้าที่ ห่อของขวัญ
 ซุกอยู่ตรงนั้นตรงนี้ มีกล่องสร้อยไข่มุกเม็ดโตที่คำนวณราคาไม่ถูก
 ตทยาอดสงสัยไม่ได้ว่าเขาซื้อมาปลอบใจเธอหรือว่ามันเป็นของขวัญ
 คนนั้นหลงติดมากันแน่

หญิงสาวเดินไปเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ซึ่งตั้งอยู่ในส่วนของห้อง
 ทำงาน ครั้นพอเครื่องพร้อมทำงานเธอก็คลิกเมาส์ต่อสายเชื่อมต่อ
 เข้าสู่ระบบอินเทอร์เน็ต อีกครู่หนึ่งก็เข้าโปรแกรมสำหรับการสนทนา

มีชื่อเพื่อนๆ เรียงเป็นแถวสั้นๆ หลายคนเป็นชาวต่างประเทศ
 และไม่มีทางติดต่อกันมาเป็นเวลานานแล้ว ชื่อใหม่ชื่อหนึ่งเพิ่งจะถูก
 เพิ่มเข้ามาสดๆ ร้อนๆ หญิงสาวมองพลางยิ้มเศร้าๆ

นึกถึงร่างโปร่งดูแข็งแรงที่สูงเด่นกว่าคนอื่นๆ ใบหน้าสีอ่อน
 สะอาดสะอ้านที่มีรอยยิ้มเรีงร่า ปรกกายตาอ่อนโยนแต่บางครั้งก็
 แพรพราวระยับ

มีเสียงสัญญาณเบาๆ ดังขึ้นแสดงให้รู้ว่าเพื่อนที่อยู่ในรายชื่อ
 คนใดคนหนึ่งกำลังเข้ามาสู่ระบบเดียวกัน แผ่นป้ายเล็กๆ สีฟ้าระบุ
 ชื่ออีกฝ่ายที่เลื่อนขึ้นมาที่มุมจอภาพทำให้เธอต้องยิ้มออกมา

“ รหัท อยู่ในสาย ”

หญิงสาวรู้สึกที่ตัวหนังสือที่เห็น ช่างงดงามเสียจริงๆ